

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 964/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца М.К. из М., чији је пуномоћник В.М., адвокат из К., против туженог ДОО А. К., чији је пуномоћник Ј.П., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2354/14 од 20.02.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2354/14 од 20.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 6/14 од 18.07.2014. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр. 12-677/2013 од 16.12.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 01-35/01-198-1 од 30.10.2003. године, са свим анексима. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и са њим закључи уговор о раду за обављање послова који одговарају његовој стручној спреми и способностима стеченим радом, као и да му накнади трошкове праничног поступка од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од 18.07.2014. године до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2354/14 од 20.02.2015. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду. Истом пресудом одбио је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана јер разлози нижестепених пресуда о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима и стањем у списима, јасни су и без противуречности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове касир-продавац, све до 16.12.2013. године, када му је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду због учињене повреде радне обавезе која се састоји у неблаговременом, несавесном и немарном извршавању радних обавеза, злоупотреби положаја и прекорачењу овлашћења, прикривању извршене повреде радне обавезе од стране радника или одговорног руководиоца, проузроковању материјалне штете услед непажње или намерно. У образложењу решења наведено је да је тужилац узимао робу од послодавца на вересију и да није пријављивао неправилности у пословању, те да се прикривање наведених чињеница третира као повреда радне обавезе. Тужиоцу је такође стављено на терет да је допринео настанку материјалне штете у периоду од пописа 10. и 11.11.2012. године до пописа извршеног 12. и 13.10.2013. године у износу од 1.442.787,12 динара, затим у периоду од 12. и 13.10.2013. године до пописа извршеног 16. и 17.11.2013. године у износу од 166.411,75 динара. Тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, а у упозорењу се тужени позвао на одредбу члана 126. Правилника о раду и на уговор о раду. Тужилац није радио на каси, већ у делу продаје воћа и поврћа, ситних кућних апарата и пића. У 2012. години је узимао прехрамбене производе на вересију, које је плаћао наредног дана, што је пријављивао. Такође је утврђено да је имао сазнања да и други радници повремено узимају робу на вересију, а да се о роби узетој на одложено плаћање водила евиденција, а да је то одобравао и пословођа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је тужбени захтев тужиоца основан.

Наиме, решење о отказу уговора о раду има карактер формалног акта и када се запосленом отказује уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, такав акт мора да садржи конкретну радњу која образује отказни разлог, како у погледу начина, тако и у погледу времена и места извршења. Тужиоцу је стављено на терет да је учинио повреду радне обавезе у виду неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза, злоупотребе положаја, прекорачења овлашћења, прикривање извршене повреде радне обавезе од стране других радника, те проузроковање материјалне штете услед непажње или намерно. Међутим, у решењу о отказу уговора о раду тужени са позвао на извештај инвентарске комисије којом је утврђен мањак у пословању, али није навео конкретне радње које је тужилац предузео или пропустио да предузме, чиме би спречио настанак наведеног мањка. Побито решење, такође, не садржи ни конкретно време извршења повреде радне обавезе.

На основу наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да решење о отказу уговора о раду не садржи све што је потребно да би се испунила

законска форма за отказ уговора о раду и омогућило тужиоцу да се брани од навода који су му стављени на терет. Правилно судови наводе да чињенице које оправдавају отказ морају бити утврђене у поступку пред послодавцем, предочене запосленом кроз упозорење, те да морају чинити садржину решења којим се отказује уговор о раду. У конкретном случају, у образложењу побијаног решења се наводи само да је у одређеном периоду код туженог дошло до финансијског мањка, утврђеног на основу пописа комисије, те да је тужилац починио повреду радне обавезе тако што несавесним и немарним обављањем својих радних дужности није спречио настанак штете. Међутим, постојање повреде радне обавезе условљава не само чињеницу да је дошло до мањка, већ и да је исти узрокован конкретном радњом запосленог, уз свест о недозвољености таквог понашања.

Наводи ревизије којима се објашњава како је дошло до повреде радне обавезе су без утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је тужени, као послодавац, пропустио да законито спроведе поступак утврђивања одговорности тужиоца, па су правилно судови применили материјално право када су поништили оспорено решење туженог као незаконито.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**